

Aleksis K

Aparthaidis

Suomessa on kummeksuttu, miten Jörn Donner voi kaikessa rauhassa huseerata pitkin Etelä-Afrikkaa samaan aikaan, kun kolme muuta eduskunnan ulkoasianvaliokunnan jäsentä istuu karanteenissa jossakin lentoaseman loukossa laput silmillä, tulpat korvissa ja naula päässä.

Tämmöistä ei nyt ylipäänsä pitäisi kummastella, koska se on ulkopoliittikkaa, joka ei kummastelemalla kummene. Mutta kun on näin pitkälle jouduttu, kerrottakoon totuus tästäkin jutusta.

Etelä-Afrikkan sijaitsee etelässä, ja on siis tautista seutua. Sankkerit, bunkkerit, kolerat ja malariat vaanivat joka lätäkössä, mutta kaikkein pahin paikkakunnan sairauksista on nimeltään apartheid eli vinkuintialainen huu- ja horkkatauti. Sen bakteeri on ilmassa kaikkialla, ja se iskee kuin leipään jokaiseen joka pistää nenänsä Etelä-Afrikkaan.

Oireet ilmenevät sillä lailla, että potilas tulee allergiseksi aluksi neekereille, sittemmin intiaaneille, eskimoille ja vietnamilaisille, lopulta myös savolaisille, kepulaisille, ja jopa omille puoluetovereilleen. Ainoa parannuskeino on nimitys pääjohtajaksi tai maaherraksi.

Taudin suomenkielinen nimi johdetaan siitä, että potilaan palattua Suomeen tšekäläinen ulkoministeri hokee pelästyneenä "huu, huu, huu", ja vapisee kuin horkassa.

Juuri tästä syystä ulkoasianministeriö on tiukasti kieltänyt kaiken matkailun Etelä-Afrikassa.

Itse asiassa Jörn Donner on ainoa poliitikoistamme, joka on onnistunut kehittämään vastustuskyvyn apartheidia vastaan.

Häneltäkin se on vaatinut yli-inhimillisiä koettelemuksia ja vuosikymmeniä kestäneen määrätietoisuuden taistelun.

Kaikki alkoi jo silloin, kun Donner toimi elokuvaohjaajana. Silloin hän kaukaa viisaasti ohjasi rotusorron vastaisen speaktaakkelin "Mustaa valkoisella", jossa hän itse näytteli pääosaa, siis mustaa. Toista pääosaa, siis valkoista, näytteli puolestaan punainen, Demokraattisen vaihtoehdon puheenjohtaja Kristiina Halkola. Jo tuossa suorituksessa molemmat saivat kohtuullisen sietokyvyn useimpia toisenlaisuuksia kohtaan.

Halkolan terapia kuitenkin loppui tuohon, mutta Donner jatkoi sisukkaasti. Ei aikaakaan, kun hän esiintyi upeissa lehtikuvissa pesunkestävän gambialaistytön kanssa, taisipa olla jälleen otsikolla Mustaa valkoisella, joskin tällä kertaa Donner oli se valkoinen, koska gambialaistytö oli musta.

Loppusalaus oli vielä se, kun Donner heittäytyi enemmistösozialistista vähemmistöruotsalaiseksi ja ryhtyi Rkp:n kansanedustajaksi.

Jos ihminen vielä tällaisen historian jälkeen sairastuu apartheidtiin, se on jo kohtalon ivaa. Siksi juuri Donner on täsmälleen oikea mies uhrautumaan meidän kaikkien puolesta ja ottamaan selvää kammottavan sairauden syvimmästä olemuksesta uskaltautumalla itse suoraan taudinpesän keskelle. Tällä tavalla voimme kärsiä huu- ja horkkatautimme edustajamme välityksellä. Sitä vartenhan kansanedustajat ovat olemassa.